

תלמה היקרה,

את המכתב שלי אני מייעדת אלייך, יש דברים רבים שרציתי להגיד לך. אני עוד תלמידה אחת מיני רבים התלמידים שהיו לך, ועברו לא מעט שנים מאז שסיימתי את התיכון, אבל את, האישה, המורה, המחנכת, האדם הכי אמיתי שהכרתי בכל חיי. אני לא סולחת לעצמי על שלא הצלחתי לכבד אותך בפעם האחרונה ולהגיע להלויייתך, ועל שפספסתי את האפשרות להגיע לבקר אותך בביתך, עד שסופסוף הסכמת לכך. לא חשבתי תלמה, לא חשבתי, כשפגשתי אותך במקרה היית חזקה כל כך וסיפרת מה עובר עלייך, נתת לי הרגשה שאת מנצחת את המחלה הארורה הזאת בקלות, ואני ידעתי שכן, את תתגברי, ותמשיכי לחיות את חייך הענווים, תמשיכי ללמד עוד ועוד ילדים את מה שאהבה נפשך, גיאוגרפיה. לא חשבתי לרגע שאת לא יוצאת מזה. אהבתי את שיעורי הגיאוגרפיה שלך, כשגלשנו מהחומר הלימודי כי היה חשוב לך לתת פן אישי לדברים, ולפעמים השיעור הפך לשיעור חינוך, וידעת להקשיב לנו, מתי שרק נזדקקנו לאוזן קשבת, למילה טובה, לחיבוק תומך. וגם אנחנו הקשבנו לך, מהללת ומשבחת את ילדייך, בגאווה אימהית מדהימה ובחיוך. את אישה קסומה.

תלמה, אני שמחה שהגורל הפגיש אותי עם אישה מדהימה כמוך שלקחה חלק בחינוך שלי ושל רבים נוספים, אין ספק שהשפעת על מי שאני היום. ואני כועסת, כי אותו גורל הוא שלקח אותך מאיתנו בטרם עת. אני מרגישה שאיבדתי אימא, אהבתי אותך, אוהבת אותך, תמיד אשא אותך בליבי.

אני בטוחה ויודעת שטוב לך איפה שאת נמצאת. וכמה מילים שעוד אומר זה לא יספיק לתאר את מי שאת. לא אשכח אותך לעולם. נוחי על משכבך בשלום. אוהבת אותך.

מורן.